

4. srpna 2023 13:29 **Sexuální násilí a obtěžování**

Pražského psychiatra stíhá policie. „Osahával mě, musela jsem ho vozit po ordinaci,“ říká pacientka

RENATA KALENSKÁ

Koláž: Deník N

Policie stíhá pražského psychiatra Petra Smolíka pro podezření ze sexuálního nátlaku, kterého se měl dopustit na jedné ze svých pacientek. Původně přitom státní zástupce usoudil, že nejde o trestný čin, toto rozhodnutí ale mělo tolik nedostatků, že je nadřízená žalobkyně zrušila a vrátila případ k dalšímu vyšetřování. Přinášíme svědectví o tom, co se podle pacientky dělo v ordinaci, jaké chyby podle nadřízené žalobkyně v kauze policie a státní zastupitelství udělaly a co odhaluje tajně pořízená nahrávka, na níž psychiatr své jednání pacientce vysvětluje. Smolík na otázky Deníku N neodpověděl, ve své výpovědi na policii, kterou má redakce k dispozici, však sexuální nátlak či obtěžování odmítl.

Třidvacetiletá Monika pochází ze Slovenska z velké katolické rodiny, v níž si prožila traumatické dětství a bití od otce. V sedmnácti letech svůj domov opustila a před všemi problémy utekla do Česka. Přivezla si však s sebou trauma, před kterým se utéct nedalo – psychické problémy, které řešila sebepoškozováním i pokusem o sebevraždu.

Pražského psychiatra Petra Smolíka jí doporučila kamarádka. V jeho ambulanci však podle svých slov zažila věci, které ji nakonec dovedly až na policii. Monika (*redakce jméno změnila, její identitu však zná*) se obrátila také na Deník N, kterému popsala, co konkrétně ve Smolíkově ordinaci měla zažívat. Redakce získala i zmíněnou nahrávku, v níž psychiatr vysvětluje, proč se jí dotýkal na intimních místech, pokoušel se ji líbat a přiměl ji, aby ho po ordinaci vozila na zádech. Zaklínal se psychoterapeutickou metodou Pessu Boyden, ta však dotyky zakazuje a Smolík nemá žádné oprávnění ji v praxi využívat. Tím se ale policie vůbec nezabývala, stejně tak podle spisu při svém šetření nezohlednila obsah tajně pořízené nahrávky.

Zpočátku přitom Monika k Petru Smolíkovi upnula veškeré naděje. Lékař si vyslechl její příběh a ona věřila, že jí pomůže. Měla totiž, jak sama tvrdí, obrovské úzkosti, panické záchvaty, spánkové paralýzy. Jenže psychiatr se podle ní záhy začal chovat „divně“.

Monika tvrdí, že ji osahával. Když 6. března 2020 poprvé odcházela z jeho ordinace, volala svému tehdejšímu příteli (i s jeho výpovědí policie pracuje a Deník N ji má k dispozici) a lékařovo chování mu popisovala. Přítel ji ale vyzval, jak sama Monika řekla Deníku N, ať to vydrží, že psychiatr třeba jen využívá alternativní metody. Jenže Smolíkův přístup ženě připadal čím dál „alternativnější“. Vše vyvrcholilo 7. května 2020, kdy se také uskutečnilo poslední terapeutické setkání.

Monika popisuje, že ji psychiatr přiměl se odhalit, dotýkal se jejích prsou, nutil ji, aby ho vkleče na čtyřech vozila po ordinaci, snažil se ji políbit a třel se o ni penisem v poloze, kdy musela být opřená o křeslo. Tehdejší Moničin přítel policii vypověděl, že mu jeho partnerka v době, kdy ke Smolíkovi chodila, připadala uzavřenější a posléze se rozešli. Popsala mu také, že na ní lékař jezdil jako na koni, což mu přišlo „divné“.

Po tomto sezení Monika terapii ukončila, její komunikace s lékařem probíhala prostřednictvím SMS. Ještě v den, kdy se Smolík podle ní dopustil sexuálního obtěžování, jí poslal SMS s pozváním na nedělní odpoledne do ordinace, kde ho měla informovat o tom, jak se cítí s novou medikací. Monika na zprávu nereagovala, a tak se jí psychiatr o dva dny později v její mateřské slovenštině zeptal, jak se jí daří. Odpověděla, že se jí daří špatně, ale že je silná. V další zprávě už ho požádala o zaslání své zdravotní dokumentace. Na to jí lékař odpověděl, že to udělat nemůže, ale že pokud Monika potřebuje akutní hospitalizaci, dokumentaci jí předá druhý den osobně. Navíc jí nabídl možnost navštívit Centrum krizové intervence v pražských Bohnicích.

Další domluvenou terapii Monika zrušila a 11. května Smolíkovi v SMS oznámila, že se po návštěvě krizového centra rozhodla najít si novou psychiatricku, která však potřebuje její lékařskou kartu. Zdůraznila, že se chce svěřit do rukou ženy, nikoli muže. Smolík její rozhodnutí léčbu u něj ukončit označil za moudré. Slíbil, že její lékařskou dokumentaci pošle nové lékařce, a zmínil, že by byl rád, kdyby mu své rozhodnutí někdy vysvětlila osobně. Nezapomněl dodat, že má u něj miskou od „skvělého koláče“, který mu upekla.

Jelikož Monika opět nereagovala, Smolík jí o den později napsal, že o ní stále přemýšlí, a vyzval ji, ať se „nadechne a žije“. Začal se podepisovat „Váš P.S.“. Tentokrát se odpovědi dočkal. Monika mu odepsala, že o něm také stále přemýšlí a že by uvítala, kdyby jí někdy své psychoterapeutické metody vysvětlil. Lékař to uvítal s tím, že je na rozhovor připraven a že na takové vysvětlování je nezbytné právě osobní setkání. V další zprávě se Monice svěřil, že na ni myslí při poslechu Šalamounovy Písně písní, což je starozákonní eroticko-milostná poezie. „Znáte Šalamounovu Píseň písní? Slyším ji a budu slyšet, kdykoli si na Vás vzpomenu. Váš P.S.“ napsal psychiatr. Moničiny reakce se nedočkal, a tak jí opět poslal výzvu k setkání. Domluvili si termín a následovala konzultace, kterou si Monika tajně nahrála.

Redakce má celý záznam k dispozici. Smolík na něm Monice zdlouhavě vysvětluje, proč se ji pokusil líbat, proč chtěl, aby se svlékla, a z jakého důvodu bylo nutné, aby ho pacientka vozila na zádech po ordinaci. Lékař se podle svých slov pokoušel zjistit, nakolik je pravdivé Moničino tvrzení, že má problémy s dotyky, a potřeboval si to prý vyzkoušet osobně. Svlečení blůzky po ní požadoval údajně kvůli tomu, aby jí mohl změřit tlak a prohlédnout si tetování. Zajímalo ho prý totiž jeho výtvarné zpracování. Později psychiatr vyšetřovatelům tvrdil, že z Moničina těla viděl pouze záda, nikoli přední část těla.

Na nahrávce Smolík vysvětluje Monice i to, že se pokoušel zjistit, co všechno mu dovolí, respektive kde je její hranice, přes kterou už ho nepustí. To byl prý důvod, proč se na své pacientce potřeboval projet. V další pasáži se lékař pacientce vyznává, jak těžké pro něj bylo ponořit se do její léčby tak hluboko, dodává však, že nyní už je po duševní stránce v pořádku. Proces, kterým se z toho dostával, prý trval dlouho a byl nesmírně náročný. Její obličej na nahrávce nazývá „tváří malého děvčátka“.

Poté si na záznamu vzala slovo Monika. Lékaři sdělila, že je po jeho terapii „plná tíhy“, má kvůli němu ještě hlubší deprese a že ji v léčbě vrátil o několik let zpátky. Také ho informovala o tom, že jí v krizovém centru řekli, že se z jeho strany jednalo o sexuální obtěžování. Řekla, že když jí začal přejíždět rukama po prsou, z leknutí se prý „zatnula“. Toto takzvané zamrznutí podle svých slov zažívala už v dětství, kdy musela násilím na svém těle vydržet.

Deník N oslovil psychiatra Petra Smolíka, ten nejprve odpověděl, že se rád setká, ale nebude souhlasit s medializováním své kauzy. Později napsal: „Po konzultaci s právním

zástupcem si dovoluji sdělit následující: Vámi zmíněná kauza byla zastavena obvodním státním zástupcem, po odvolání právní zástupkyní vrácena k došetření. Rozhovor s tiskem není v tomto stádiu šetření vhodný. Nicméně po uzavření celého případu neodmítám sdělit vám k němu, v případě vašeho trvajícího zájmu, svoje stanovisko.“ Redakce přesto poslala Petru Smolíkovi sérii otázek. Na žádnou z nich neodpověděl. Při svém výslechu na policii však odmítl, že by jakýkoli diagnostický či terapeutický úkon provedl se sexuálním záměrem.

Smolík Deníku N posléze poslal pouze vyjádření k užití metody Pesso Boyden, v němž tvrdí, že použití dílčích metod a technik této terapie je podle České asociace PBSP CZ možné nebo i žádoucí. Podle předsedy asociace je však toto vyjádření lživé.

Otázky, které zaslal Deník N Petru Smolíkovi

- Pacientka vás obvinila ze sexuálního zneužívání během psychoterapie. Vy sám hodnotíte průběh terapie jak? Jste si vědom nějakého zneužití?
- Dotýkal jste se jí i na prsou? Máme k dispozici nahrávku, kde to připouštíte.
- Proč jste přiměl pacientku, aby si svlékla blůzku?
- Na nahrávce, kterou pacientka při vaší poslední schůzce pořídila, vysvětlujete, proč jste se jí mimo jiné pokoušel políbit. To je vaše běžná metoda?
- Přiměl jste pacientku, aby si klekla na všechny čtyři?
- Přiměl jste ji, aby vás vozila po ordinaci?
- V čem spočívá metoda Pesso Boyden?
- Považujete vztah s pacientkou Monikou za standardní? Vyvíjejí se tak vaše vztahy s pacientkami běžně? Stalo se už někdy předtím, že byste pacientce často volal, psal jí, že na ni myslíte při poslechu Šalamounovy Písni písni?
- Na konci nahrávky slibujete, že tohle už „určitě“ žádné další pacientce neuděláte. Co máte konkrétně na mysli?

Ještě hlubší deprese

Po poslední schůzce, na níž si psychiatra nahrála, začala Monika trpět ještě hlubšími depresemi. Měla výčitky svědomí, a to tak silné, že si chtěla vzít život. „Snědla jsem prášky. Pak jsem to jen vyspala a po probuzení jsem hned volala své psychiatrice a jela za ní. Ona mi pak už zpětně řekla, že jsem byla úplně mimo. Nevěděla jsem, kam se dívat, nedokázala jsem vyslovovat věty a podobně,“ popsala Deníku N. Dodala, že po požití léků skončila v bohnickém krizovém centru. „Byla jsem troska,“ hodnotí s odstupem času. Hospitalizace trvala dva měsíce.

Nakonec Monika s pomocí své advokátky podala na Smolíka před třemi lety trestní oznámení, na jehož základě se případem začala zabývat policie. Pacientka vyšetřovatelům předala i zmíněnou nahrávku, na níž lékař to, co mu ona klade za vinu, nerozporuje. Když Smolík zjistil, že se žena obrátila na policii, kontaktoval jejího strýce na Slovensku, který je rovněž lékař a s nímž se zná. Příbuzného své pacientky požádal, aby na ni rodina zapůsobila a ona trestní oznámení stáhla. Deníku N to řekla Monika a policii to při výslechu potvrdil sám Smolík. Dokonce připustil, že strýce varoval – pakliže bude vyšetřován, bude prý nucen vytáhnout na Moničinu rodinu citlivé informace.

Policie lékaře vyslechla 15. října 2020. Podle protokolu, který má redakce k dispozici, vyšetřovatelům sdělil, že k dotykům nedocházelo, s výjimkou sezení 7. května 2020. Tehdy prý na pacientce použil metodu Pesso Boyden, která je podle něj postavená právě na dotycích. To však jednoznačně odmítli všichni Deníkem N oslovení odborníci včetně psychologičky Yvonny Lucké, která tuto metodu v Česku zavedla.

Dále Smolík policii vypověděl, že své pacientce krátce vysvětlil smysl terapie, ale o tom, že součástí metody budou i dotyky, jí prý neřekl, protože by pak prý metoda ztratila svůj „diagnostický potenciál“. Monika podle něj vyslovila souhlas a nic proti zahájení terapie nenamítala. Psychiatr odmítl, že by po pacientce chtěl odhalit prsa, nijak se jich prý nedotýkal a ani ji nenutil, aby si klekla na čtyři končetiny a vozila ho po ordinaci. Vyšetřovatelům sdělil, že v průběhu terapie si Monika sice na jeho žádost vyhrnula blůzu, ale jen proto, aby byla dostupná její záda. Nadra prý neviděl, ačkoli pacientka neměla podprsenku. Když se vyšetřovatel zeptal, zda pacientce „v průběhu vyšetření osahával prsa a bradavky a říkal, že jsou krásně velké a bude z nich krásně stříkat mléko“, ohradil se, že „toto se nestalo“. Stejně tak se prý nikdy během terapie nedotkl pacientčina přirození.

Pražská policie a Obvodní státní zastupitelství pro Prahu 5 nakonec Smolíkovu uvěřily, že postupoval právě podle metody Pesso Boyden (PBSP), a usoudily, že se trestný čin nestal.

Asociace PBSP na svých [webových stránkách](#) uvádí osm mezinárodně certifikovaných terapeutů v ČR a 42 terapeutů s dokončeným výcvikem v PBSP. Smolíkovu jméno mezi nimi není. Šéf této asociace Jan Šiřínek Deníku N řekl, že Smolík v žádném případě neměl oprávnění tuto psychoterapeutickou metodu provozovat. Především ale důrazně odmítl způsob, jakým ji Smolík použil, nebo alespoň to, jak policii její údajné využití popsal. Šiřínek totiž tvrdí, že dotyky jsou v rámci individuální terapie Pesso Boyden přísně zakázané.

Tímto rozporem v psychiatrově tvrzení se však vyšetřovatelé původně vůbec nezabývali a jeho tvrzení, že na pacientce aplikoval právě tuto metodu, přijali. Neověřili si ani to, zda má lékař certifikát, který by ho opravňoval metodu používat.

Petr Smolík na otázku Deníku N neodpověděl, poslal pouze vyjádření k užití metody Pessu Boyden: „Zde ještě dodávám k metodě PBSP kvalifikovaný dodatek ke statutu České asociace PBSP CZ a možností použití metody specialisty v oboru psychiatrie a klinické psychologie: Česká asociace Pessu Boyden psychomotorické psychoterapie PBSP CZ provádí výcvik v PBSP v České republice jako spolek zapsaný ve spolkovém rejstříku, vedeném u Městského soudu v Praze. Znalost principů a metodiky PBSP by měla být nedílnou součástí odborného vzdělání zejména psychiatrů a klinických psychologů, podobně jako je tomu ve většině vyspělých zemích světa. Použití některých dílčích metod a technik, vycházejících z PBSP, je při splnění tohoto znalostního předpokladu možné, případně žádoucí, i bez systematického výcviku. Obdobně je tomu u psychotherapeutických metod a škol, jejichž znalost je vyžadována jako obligatorní součást postgraduální přípravy, např. pro specializaci v oborech psychiatrie nebo klinické psychologie. Posouzení vhodnosti postupu může pak být v případě potřeby provedeno příslušnou odbornou společností nebo stavovskou organizací.“

Tuto pasáž se autorce textu na webu Asociace Pessu Boyden nepodařilo najít a předseda organizace Jan Širínek ji označil za lživou a ostře se proti jejímu vyznění ohradil. „Tento text se na [webových stránkách České asociace PBSP](#) nenachází, ani na jiných stránkách se nám ho v tomto znění nepodařilo dohledat. Jde tedy o nepravdivé tvrzení a je otázkou, kde a jak k němu dotyčný přišel. Zejména věta ‚Použití některých dílčích metod a technik, vycházejících z PBSP, je při splnění tohoto znalostního předpokladu možné, případně žádoucí, i bez systematického výcviku‘ jde zcela proti smyslu PBSP. Je tomu právě naopak, neboť PBSP funguje jako integrovaný systém. Pouze a jedině terapeut bezpečně ovládající celý tento systém může v rámci své praxe používat určité dílčí části metody. Izolované, ‚odkoukané‘ či ‚vyčtené‘ užívání fragmentů metody nekvalifikovanou osobou je vždy irrelevantní a jako organizace proti těmto praktikám bojujeme.“

V usnesení, kterým Obvodní státní zastupitelství pro Prahu 5 původně Smolíkovo stíhání zastavilo, se píše, že „v rámci trestního řízení tak vznikla situace, kdy nelze vyvrátit aplikaci lékařského postupu, tudíž nelze dovést svévoli či sexuálně motivované účelové jednání ze strany obviněného. Tento postulat je pro další postup ve věci zásadní, neboť postup obviněného není možné z lékařského hlediska vyloučit ani odmítnout. Zvolená metoda je navíc z obecně lékařského hlediska vzhledem k osobnosti a problémům poškozené sice vnímána jako alternativní, ale současně ji lze označit i jako přílehou situaci“. Proto podle státního zástupce nelze „dovodit naplnění skutkové podstaty uvedeného trestného činu, tedy sexuálního nátlaku“.

Žalobce Smolíkovi vytkl pouze to, že si od pacientky vyžádal jen ústní souhlas s aplikací metody, i když správně měl být písemný, a toto pochybení chtěl předat k řešení České lékařské komory a tím věc uzavřít.

Proti tomu se ale na počátku května postavilo nadřízené Městské státní zastupitelství v Praze, které vyhovělo Moničině stížnosti, předchozí rozhodnutí zrušilo a nařídilo kriminalistům, aby ve vyšetřování pokračovali.

Pražská policie Deníku N potvrdila, že se tak už děje. „Kriminalisté řeší případ, který je ve fázi vyšetřování a probíhá v něm trestní stíhání konkrétní osoby. O koho se jedná, vám ze zákonných důvodů sdělit nemohu. Abychom vyšetřování neohrozili, tak vám v této fázi trestního řízení nemůžeme sdělit žádné další informace,“ napsal tiskový mluvčí Krajské policie hlavního města Prahy Jan Daněk.

Podle informací Deníku N vyšetřovatelé letos 13. července psychiatra Smolíka znovu vyslechli.

Tiskový mluvčí Městského státního zastupitelství v Praze Aleš Cimbala rovněž potvrdil, že vyšetřování kauzy pokračuje: „Trestní stíhání jedné fyzické osoby je v dotazované věci vedeno pro jednání kvalifikované jako trestný čin sexuálního nátlaku. S ohledem na neveřejnost přípravného řízení a též s přihlédnutím k předmětu trestního řízení, který se dotýká problematiky trestných činů proti lidské důstojnosti v sexuální oblasti, lze k věci poskytnout pouze základní informace,“ napsal. „K stížnosti poškozené bylo ve věci činné zdejší státní zastupitelství, které se neztotožnilo s rozhodnutím státního zástupce nižšího státního zastupitelství a zrušilo usnesení o postoupení předmětné věci České lékařské komoře. V dotazované věci tedy nadále pokračuje přípravné řízení trestní, a to ve fázi vyšetřování,“ doplnil. Co přesně mají vyšetřovatelé v kauze dál udělat – nebo již udělali –, sdělit nechtěl. „Každopádně nižšímu státnímu zastupitelství byl uložen závazný pokyn k doplnění dokazování,“ dodal mluvčí.

Deníku N se však podařilo usnesení nadřízeného státního zastupitelství v plném znění získat. Je v něm popsáno několik závažných nedostatků ve vyšetřování, kvůli kterým kauzu vrátilo. „Zásadním nedostatkem“ podle nadřízené žalobkyně bylo to, že „nebyl vypracován plánovaný znalecký posudek na obviněného, a to s odůvodněním, že znalci v této věci opakovaně navraceli opatření o jejich příbrání pro podjatost“. V překladu to znamená, že se oslovení znalci nechtěli ke Smolíkovi vyjadřovat, protože ho znali, a policie to vzdala. To městské státní zastupitelství označilo za naprosto zásadní pochybení a konstatuje, že vyšetřovatelé mohli přibrat znalce třeba ze Slovenska, kteří by obviněného neznali, tudíž by tak překážka podjatosti odpadla.

Státní zástupkyně zkritizovala i to, že policisté a státní zastupitelství v Praze 5 přistoupili na tvrzení obviněného ohledně metody Pessu Boyden. „Byla přijata obhajoba obviněného spočívající v užití takzvané Pessu Boyden psychomotorické terapie. Užití této terapie má však svá pravidla, která obviněný zcela zjevně nedodržel,“ vytkla v usnesení z letošního 2. května žalobkyně.

Městskému státnímu zastupitelství také vadilo, že policie své dokazování zaměřila především na poškozenou a její věrohodnost, zatímco obhajoba obviněného byla přijata bez větších výhrad. Státní zástupkyně zároveň konstatuje, že neexistuje důvod, proč by si pacientka události vymýšlela nebo si je jakkoli přikreslovala. Označuje ji za zranitelnou vzhledem k depresivní fázi, ve které se nacházela.

V usnesení se píše: „V zásadě je třeba souhlasit i s dalšími námitkami poškozené, spočívajícími v nedostatečném zjištění skutkového stavu. Policejní orgán neopatřil ve věci všechny dostupné důkazy, tudíž nezjistil skutkový stav v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí.“

Asociace: Zavrženíhodné chování

Nadřízená státní zástupkyně tedy rozhodla, že „řízení bude pokračovat, přičemž policejní orgán zejména zajistí znalecký posudek z odvětví zdravotnictví, oboru psychiatrie, a odborné vyjádření České asociace Pesso Boyden“. Minimálně druhou část už policie splnila a české asociace zastřešující tuto metodu se zeptala, kdo vlastně může metodu využívat, kdo poskytuje výcvik a jak je to využitím tělesného kontaktu v rámci PBSP. Organizace už své stanovisko policistům poslala a poskytla je i Deníku N.

Podle předsedy Šiřínka smí výcvik v Česku poskytovat „výlučně Česká asociace PBSP, která je k tomuto účelu exkluzivně autorizována mezinárodním institutem Pesso PBSP International LLC“. Samotné členství v české asociaci nutné pro používání metody není, absolvování výcviku ovšem ano. „Ohrazujeme se proti tomu, aby se kdokoliv podezřelý z mravnostních deliktů zaštiťoval metodou PBSP a očerňoval tak její dobré jméno,“ napsal Šiřínek. Tělesný kontakt se podle něj specifickým způsobem užívá pouze při skupinové podobě PBSP a nikdy jej neprovádí terapeut osobně.

Odpověď Jana Šiřínka policii

„Tělesný kontakt se v PBSP používá velmi speciálním, řízeným způsobem. Při jeho poskytování je zcela vyloučena živelnost a improvizace. Používá se pouze ve skupinové podobě PBSP a nikdy jej neprovádí terapeut osobně. Má-li dojít k tělesnému kontaktu, klient si zvolí spolučlena skupiny za takzvaného ‚akomodátora‘, který k tomuto účelu ‚vstoupí do role‘. Pronese rituální formuli: ‚Vstupuji do role (např.) podpůrné postavy.‘ Poté klient s terapeutem dojednávají, kam si má akomodátor stoupnout či sednout, jakou podobu má dotek mít, aby vyvolal tělesný zážitek podpory (například položit dlaň na rameno). Klient dává akomodátorovi instrukce, jak kontakt doladit, aby plně vyhovoval. Je to on, kdo má celý proces pod kontrolou. Zodpovědností terapeuta je, aby akomodátor neimprovizoval a nedělal nic o své vůli. Po provedení úkonu akomodátor řekne ‚vystupuji z role podpůrné postavy a jsem...‘ (řekne své jméno). Aktivita je tím skončena. Tělesný

dotyk se v PBSP provádí pouze touto kontrolovanou, rituální formou, jinou nikoliv. Používá-li se metoda v individuální terapii, tělesný kontakt se nepoužívá. K jeho simulaci pak slouží předměty, kterým je pro ten účel propůjčen symbolický význam. Takto striktní podmínky tělesného kontaktu jsou diktovány nutností minimalizovat riziko retraumatizace či vzniku jiných emočních či interpersonálních problémů a nedorozumění.“

V reakci pro Deník N Šiřínek Smolíkovo jednání označil za zavrženíhodné. „MUDr. Smolík nemá v PBSP žádnou kvalifikaci, zjevně o této psychoterapii nic neví, a nemá tudíž právo jakkoli se na metodu odvolávat. Jeho tvrzení jsou snůška nesmyslů, které působí jako špatný vtip. Zneužívá-li však dotyčný značku PBSP k tomu, aby se doslova vyhlal z mravnostních deliktů, z nichž je obviněn, je to jednání zavrženíhodné. Jeho absurdní tvrzení by věru nestála za vyvracení, nebýt jejich silného dezinformačního potenciálu pro laickou veřejnost, protože za nimi stojí druhy renomovaný lékař,“ napsal redakci.

Co dělala policie s nahrávkou?

I když Městské státní zastupitelství v Praze dalo jasné instrukce, jak vyšetřování doplnit, ani ono, ani Obvodní státní zastupitelství pro Prahu 5 se nijak nezmiňují o nahrávce, kterou Monika tajně pořídila a na níž Smolík osahávání a ježdění na pacientce nijak nepopírá, naopak se snaží vysvětlit, proč tyto věci své pacientce dělal. Policie má sice záznam k dispozici, nijak se s ním jako s možným důkazem nevypořádává. Není tak jasné, zda s ní vyšetřovatelé vůbec pracovali.

Deník N oslovil se žádostí o posouzení přepisu nahrávky Českou psychiatrickou společností. Ze zachycené komunikace je podle její předsedkyně Simony Papežové jasné, že se „lékař, který na nahrávce figuruje, k pacientce choval neeticky, v rozporu s Etickým kodexem Psychiatrické společnosti“. V jeho třetí kapitole se uvádí, že člen Psychiatrické společnosti jedná s pacienty s respektem, korektně, trpělivě a s pochopením. Srozumitelně jej informuje o charakteru onemocnění, způsobu a reálných možnostech léčby, jejich rizicích a vedlejších účincích, ponechává pacientům dostatek času na zvážení navrhované léčby a respektuje jejich rozhodnutí o léčbě. Přitom žádným způsobem nezneužije důvěru a asymetrický vztah k pacientům a striktně dodržuje pravidla terapeutického vztahu. „Z uvedeného je zřejmé, že mohlo dojít k porušení prakticky všech uvedených zásad,“ napsala Papežová.

Nahrávku si za přítomnosti autorky textu poslechlo i několik dalších odborníků. Všichni se shodují, že jednání psychiatra, který je na záznamu zachycen, je velmi problematické. Konstatuje to i psycholog a psychoterapeut Jan Šikl. „Všechny terapeutické školy mají shodu na bazálním principu neublížit. Vytvářet bezpečný, respektující, přijímající prostor a držet hranice intervence. To je základní etika psychoterapie. Nezdá se mi, že by tomu tak v tomto případě bylo. Ne všechny terapeutické školy se shodnou v naprostém zákazu

tělesného doteku, ale opatrnost a transparentnost v téhle věci patří k základním pravidlům. Tento psychiatr se chová na několika setkáních velmi nepřiměřeně invazivně,“ zhodnotil pro Deník N.

„Podle mě to dělá z jiných účelů, než o kterých mluví. Argumenty se tváří terapeuticky, ale podle mě je zřejmé, že za nimi jsou jiné důvody. Ty důvody jsou sexuálně-erotické a těžko si představit jiné. Myslím, že pan doktor v blízkosti této ženy, která pro něj byla eroticky a asi i jinak přitažlivá, zneužil příležitosti. Poté se snažil vytvořit kolem toho intelektuálně odborný blábol, který má ono zneužití ospravedlnit. Každá profese umí vytvořit takovou pseudoodbornou, účelovou mlhovinu. Havel tomu říkal ‚ptydepe‘. Tohle je psychiatricko-psychoterapeutické ptydepe a on z něj za celou dobu nevystoupil,“ míní Šíkl. „I v této konfrontující a pro klientku velmi psychicky náročné situaci dohrává svou hru do konce a pacientce tím ještě víc ubližuje. A to tím, že ji i nadále vystavuje velmi nejasné, matoucí situaci. Ta není léčivá, ale spíše k zbláznění,“ vysvětlil. „Myslí na sebe a tváří se altruisticky. Prostě zneužívá moc. K takové nerovné a nespravedlivé situaci se nemá mlčet,“ dodal psycholog.

O porušení etických pravidel přitom mluví všichni oslovení odborníci. Psycholožka Yvonne Lucká, která Pessoa Boyden v Česku zavedla, důrazně odmítla způsob, jakým ji Smolík údajně využil. „Velmi stručně řečeno je to obraz zcela neprofesionální práce, není tam udržena neutrální pozice terapeuta, je tam překročení na tělesné úrovni, které nemá nic co do činění s nějakým léčebným postupem,“ řekla Deníku N.

„Z rozhovoru je patrné, že pan doktor se snaží klientku zavalovat teoretickými výrazy, které navíc používá nepřesně a některé úplně proti jejich smyslu. Snaží se klientku indoktrinovat v tom smyslu, že všechno bylo vysoce profesionální a v její prospěch a že pokud prožila nebo prožívá něco nelibého, je to následek minulých traumat,“ konstatovala psycholožka. „Pro mne je to důkaz neprofesionální práce, vedoucí u klientky k retraumatizaci. Musím říct, že jsem otřesena tím, co jsem slyšela. Nejenom z toho, co se domnívám, že tam proběhlo mezi doktorem a pacientkou, ale jsem otřesena tím, jakým způsobem se snaží klientku indoktrinovat a manipulovat, aby si to, co zažila, vykládala v jeho prospěch,“ dodala.

K metodám psychiatra Smolíka se vyjádřila i psychoterapeutka Jitka Vodňanská. V rozhovoru s Deníkem N prohlásila, že z jejího úhlu pohledu jde o případ zneužití postavení: „Já tam vidím trojí zneužití. Eroticko-sexuální překračování hranic. Zadruhé, že ji neposlouchá, nevěří jí to, co říká, a nepomáhá jí. A zatřetí, že jí svoje předchozí chování vysvětluje, jako by to bylo z jeho strany v pořádku. To je pro mě zneužití, protože ona si zpětně může dávat vinu. Pakliže soud jeho vinu neuzná, bude zase sekundárně poškozená a zneužitá.“ Smolík měl podle Vodňanské ve chvíli, kdy „vlítnul do velmi hlubokého vztahu“, okamžitě ukončit terapii a jít na supervizi, místo toho ale sám sebe obhajoval

smyšlenými teoriemi. „On vykládá neskutečné nesmysly,“ dodává uznávaná psychoterapeutka.

Psychoterapeutka Jitka Vodňanská. Foto: Gabriel Kuchta, Deník N

Pod vše, co prohlásila Vodňanská, se podepisuje terapeut Dan Horyna. „Když jsem to slyšel, absolutně se ztotožňuju s názorem Jitky Vodňanské a jen bych chtěl říct, že pokud pan doktor takhle prakticoval terapii, absolutně porušil pátý bod etického kodexu České psychoterapeutické společnosti, což je rámeček psychoterapie, článek III., a znamená to zneužití a porušení důvěry. Tento psychoterapeut zanedbal své profesionální povinnosti ve vztahu k pacientovi či klientovi, aby uspokojil své vlastní osobní zájmy, ať už sexuální, emoční, společenské, nebo finanční. A to se tam myslím odehrálo,“ prohlásil.

Situaci, která vznikla v ordinaci, svým způsobem vystihuje i detail, kdy Monika upekla a přinesla svému psychiatrovi koláč a on jí tuto skutečnost připomíná v už zmíněné SMS. Navíc to byla i poslední slova, která si pacientka se Smolíkem na nahrávané schůzce vyměnila. Monika se lékaře zeptala, zda mu koláč chutnal, a on odpověděl, že ano.

Vodňanská to glosuje slovy: „Ona tam říká, že po každém sezení jí bylo hůř a hůř. A přesto mu přináší koláč? Tam je ta zoufalá naděje lidí, kteří mají nějaké trauma, že se to nějak napraví. Je tam ta bolestná a nonstop trávající touha po tom, že přijde konečně zasypaní té díry. A ta se tady prohlubovala. Fascinující je, že vždy trvá dlouho, než to oběti nějakým způsobem prokouknou.“

Monika se po třech letech od chvíle, kdy podala trestní oznámení, snaží svůj život srovnat. V současnosti už jen čeká na výsledek obnoveného policejního vyšetřování. Největší „psychické peklo“ si podle svých slov zažila poté, co svého psychiatra nahrála. Od té doby ušla se svou novou psychiatrickou kus cesty, stále ale ještě není v pořádku. Doufá, že se její úzkosti sníží, až bude mít celou kauzu za sebou.

Stále ale bude mít před sebou hodně práce na sobě samé, ostatně oslovení odborníci jednoznačně potvrdili, že „léčba“ psychiatra Smolíka ji v terapii vrátila o několik let nazpět.

Naznačuje to i posudek, který v počáteční fázi celého vyšetřování na Moniku vypracoval znalec v oboru zdravotnictví, psychiatrie, sexuologie a alkoholologie Ladislav Procházka. Z dokumentu vyplývá, že pokud došlo k jednání, které je Smolíkově kladené za vinu, je „mezi jeho jednáním a vznikem reaktivní (psychologicky podmíněné) duševní poruchy příčinná souvislost“. Moniku se tak po třech letech policejního vyšetřování, kdy se dočkala jen zkoumání vlastní důvěryhodnosti a svéprávnosti, čeká nové řízení, nové dokazování a patrně i opakované výslechy.

Psychiatr Smolík Monice při posledním setkání popřál, „aby jí to šlo v životě dobře“. Ona jemu na oplátku řekla: „Já přeju vašim pacientkám, aby se jim to nestalo nikdy. To co mně.“ Prosí jej také, aby to už žádné ze svých pacientek nedělal. „Určitě ne,“ ubezpečil ji psychiatr.

Stručně

- Policie obvinila pražského psychiatra Petra Smolíka ze sexuálního nátlaku, kterého se měl dopustit na pacientce.
- Žena Deníku N popsala, co se podle ní v ordinaci dělo, a poskytla i tajně pořízenou nahrávku, na níž lékař své jednání vysvětluje.
- Státní zástupce původně rozhodl, že se trestný čin nestal, nadřízená žalobkyně však postup kritizovala, nařídila další vyšetřování a stíhání obnovila.

Zdroj:

<https://denikn.cz/1204946/prazskeho-psychiatra-stiha-police-osahaval-me-musela-jsem-ho-vozit-po-ordinaci-rika-pacientka/?ref=list>